

AMANDA ZELTIŅA

NAKTSTAUROŅU DEJA

Tik skarbā dejā,
Satrauktā un asā,
Griežas naktstauriņi
Ap vienīgo gaismu tumsā.

Tie sit savas smalkās krūtis
Pret kvēlošu spuldzi
Un apstulbuši nokrīt
Uz grīdas, guļoši.

Tik nāvīga deja,
Kas stipri apreibina.
Kā pirmsnāves rituāls,
Tik stindzinošs un kluss.

JAUNS SAPNIS

Un atkal jauna dēka!
Jauns sapnis jāsapņo.
Vai tādēļ jāceļ brēka,
Ka atkal jāprāto?

Prāts neļauj sirdij vaļu,
Tas skaļi protestē.
Kam lai dodu varu?
Ko sapņot man, ko nē?

Un atkal jūtas trako,
Un sapnis maigi čukst,
Prāts skaļi kliedz un auro,
Sirds apmulsusi pukst.

Nedomāt un dzīvot –
Tā es tagad vēlos,
Bet atkal greizi mīlot,
Bail sastapt vilšanos.

Un atkal jauna dēka,
Jauns sapnis jāsapņo.
Uz kāda smilšu sēkļa
Būs jāpārkāp – jāprāto.

SĒKLIS

Akmens sašķeļ vilni
Sīkās drumstalās.
Krustā dejo velni –
Kājās pastalas.

Es pametu šo sēkli,
Jo man te apnicis.
Kaut arī plosās viļņi,
Man jāaizver akacis.

Atkal tumsā maldos,
Uz sēkļiem domāju –
Kur lai tālāk dodos,
Ko, lai dungoju.

Šai jūrā nakts ir auksta,
Nav līdzī matracis.
Velni drēbes rausta,
Ņem to, kas atlicis.

Siltumu man krūtīs
Jau vējš ir izpūtis
Un vienu bālu ogli
Vien tas ir atstājis.

Ledu matu galos
Man salna iepina,
Bet tālumā deg logos
Maza gaismiņa.

Jānokāpj no sēkļa
Un jāpeld virzienā,
Kur jūra paliek sekla,
Kur nedaudz siltuma.

Bet velni karstā dejo
Un mētā cigārus.
Tur melni putni lido
Un knābā lupatas.

Ir jāiet uz to gaismu,
Kas tālumā tur mirdz,
Kaut viļņi elpo gaisu
Un velni jauni ņirdz.

Jau kuģi iepeld ostā
Un sēklis tālumā,
Vien mani maiga gaisma
Zem priedes ieaijā.

DVĒSELĪTE

Katru rītu dvēselīte maza
Basām kājām pa pļavu brien.
Tā mazgā sev kājas rīta rasā,
Kad asni no zemes laukā lien.

Katru rītu dvēselīte maza
Basām kājām caur dārzu iet,
Tā kļavu lapas no kokiem raisa
Un ābelēm drēbītes tin.

Šī rīta tumsā dvēselīte maza
Basām kājām pa sniegu brien.
Tā baltas sniegpārslīņas sev lasa
Un salnas puķes pie rūtīm sien.

ZILAJĀ DŪMAKĀ

Ejam šonakt zilajā dūmakā dejot!
Vai arī pa klusu, snaudošu mežu klejot.
Varbūt labāk sēdēt pie mūrīša silta,
Dzert tēju un runāt līdz rītam.

Tikai nelūdz mani palikt šeit,
Kur dzēruši cilvēki smejas,
Kur oranžas gaismiņas
Pelēkus dūmus met sejā.

Te jūtas, kaisle, fantāzijas trako,
Te ir elle, te pat nav ko elpot.
Ejam prom no iereibušās vietas,
Kur uz galdiem dejo prostitūtas.

Nāc man līdzī tumšo nakti elpot.
Kopā varam kādu dziesmu dungot.
Varam mēs uz ezeru iet peldēt.
Tikai nelūdz mani šonakt palikt šeit.

ATVADAS

Ar lietu nomazgāt nāvi,
Ar asarām aizskalot to.
Tu otrpus tumsai stāvi
Un nesaki man it neko.

Ar smiekliem aizbiedēt tumsu.
Skūpstīt šo tukšumu.
Pat nedzirdēt sirdspukstu
Un runāt caur klusumu.

Ar zvaigznēm piepildīt pilnu
Tavu dvēseli,
Lai spēju saskatīt nāvē
Tevi kā eņģeli.

Ar puteni aizbērti ceļi,
Kas aizved pagātnē.
Nepiepildīti sapņi
Ved tālāk nākotnē.

Ar vēju aizpūst skumjas,
Ar smaidu uzveikt tās.
Tu otrpus tumsai stāvi
Un sniedz man atvadas.

MĀLLĒPENES ACIS

Man apnicis būt mazai Māllēpenei,
Apnicis būt saldām Liepu zaram.
Vēlos ļauties magoņkrāsas kaislei,
Vēlos dejot līdzī maigam vējam.

Un kā Roze – skaista, asiem ērkšķiem –
Izcelties starp dzeltenblāviem ziediem.
Man patīk iebrist Naktsvijoļu pļavā,
Smaržot naktī – reibinoši saldā.

Bet puteklaina ceļa malā ziedu
Un gaidu veldzējošu lietu.
Vēl manas Māllēpenes acis raugās
Uz to Īrisu, kas Rožu skavās peldas.

SMAGĀKA SIRDS

Cik gan vecs bija sirmais Vītols,
Kas tagad nozāģēts dus?
Cik daudz zem tā zariem sērots,
Cik laimīgu mirkļu ir gūts?

Vai tiešām netrūks nevienam
Lielā milža ar sirmajiem matiem?
Vai sirds nekliegs caur sienām,
Kad uguns teiks atvadas kokam?

Tas stāvēja ezera malā
Dižens un vienmēr dzīvs,
Saules svelmē vai bargā salā
Vienmēr saprotošs, varens un mīļš.

Cik gan pieredzes nebija guvis?
Cik daudz asaru bija jutis?
Pat tad vecās saknes
Pretim vētrām spēja stāties.

Vai tiešām sāp tikai kokam,
Kas nozāģēts sāpēs mirst?
Un vai tiešām nekļūs nevienam
Krūtīs smagāka sirds?

LŪGŠANA

Šonakt raudāja mana dvēsele
Tik klusu, ka nedzirdēju.
Tik dīvaina kļuva šī pasaule.
Kā agrāk to neredzēju?

Sirds pilna ar sērīgu rūgtumu
Un prieks noklīdis pievārtē.
Kā lai aizmet prom grūtumu?
Kā lai dvēseli sadziedē?

Jēzu, lūdzu, nāc palīgā!
Izņem no manis to smagumu.
Tava Mīlestība, kas Mūžīga,
Lai piepilda dvēseles dziļumu.